

HỒI THỨ HAI MƯỜI HAI CỐT NHỤC THÀNH THÙ

Độc Cô Sách thất kinh hỏi tiếp:

-Chả lẽ thư sinh ấy đã chết rồi hay sao? Còn thiếu phụ tuyệt đẹp ăn mặc áo sô ấy là ai?

Dật Tư thở dài đáp:

-Thiếu niên đẹp trai bị Ôn Sa đánh một chưởng, bị thương nặng ngay. Đồng thời y lại nhớ nhung nàng, và trong lòng lúc nào cũng hổ thẹn, nên mới ốm đau nặng. Khi Ôn Sa kiếm tới, thì y đã chết được ba ngày rồi.

Độc Cô Sách lại hỏi:

-Chị vẫn chưa cho biết người đàn bà tuyệt đẹp, mặc áo sô kia là ai?

Dật Tư rất cảm khái, lắc đầu thở dài nói:

-Nói ra biểu đệ với cụ Bách Biểu thế nào cũng phải kinh ngạc. Người đàn bà tuyệt đẹp ấy chính là vợ của thiếu niên và là Bạch Phát Quỷ Mẫu ngày nay.

Độc Cô Sách với Bách Biểu nghe tới đó, cả hai người đều kinh ngạc mồm há hốc, mắt tròn xoe thật.

Dật Tư nói tiếp:

-Lúc bấy giờ Tiêu Anh gọi là Thiết Lâm Quỷ nữ chứ không phải là Bạch Phát Quỷ Nữ. Y thị thấy Ôn Sa tới tất nhiên tức giận khôn tả muốn giết Ôn Sa để trả thù cho chồng.

Độc Cô Sách thở dài:

-Không ngờ nguyên nhân mối thù hận này lại phức tạp đến thế! Có lẽ Ôn Sa vì đang mang thai, không tiện giở công lực ra đối địch nên mới bị Tiêu Anh giết chết phải không?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Không phải! Lúc ấy tuy Ôn Sa có bầu nhưng Tiêu Anh cũng mang bầu như nàng, hai người đều muốn giữ lại giòng giống cho thiếu niên đẹp trai ấy, cho nên mới hẹn nhau chờ tới khi nào cả hai người sinh sản xong, mới quyết tử chiến một phen.

Bách Biểu cũng thở dài xen lời nói:

-Phật Nữ Ôn Sa với Thiết Tâm Quỷ Nữ Tiêu Anh đã kết thù với nhau vì việc chồng bị chết, chắc trận đấu của hai nàng thế nào cũng kịch liệt lắm?

Độc Cô Sách rất cảm khái thở dài một tiếng nữa, và nói tiếp:

-Điều khó giữ nhất, là trong khi hai người đang giận dữ thù hận nhau như vậy, mà vẫn có thể bảo tồn được lý trí, chờ sinh sản rồi mới quyết chiến với nhau.

Dật Tư lại nói tiếp:

-Không bao lâu hai người đều cùng sinh nở. Ôn Sa sinh được một người con gái, vì không biết họ của cha là gì, cho nên mới tạm thời theo họ mẹ lấy tên là Ôn Bằng. Còn con của Tiêu Anh không biết là trai hay là gái, mãi đến ngày hôm nay ngu tử nghe hiền đệ nói y thị muốn kén hiền đệ làm rể, mới hay y thị cũng đẻ con gái!

Độc Cô Sách muốn biết thêm tình hình sau đó, nên thúc giục Dật Tư:

-Xin chị đừng nói chuyện phiếm nữa, mau kể tiếp câu chuyện ấy cho tiểu đệ nghe đi?

Dật Tư cười đáp:

-Sao hôm nay tiểu đệ lại nóng tính đến như thế? Ôn Sa và Tiêu Anh hai người đều điềm đạm và biết lo xa, cùng đem con giấu một nơi rồi mới đến chỗ ước hẹn để gặp gỡ nhau.

Độc Cô Sách lại nói:

-Ôn Sa có công lực tuyệt thế như thế này, sao lại bị Tiêu Anh giết chết được?

Dật Tư đáp:

-Vì lối quyết đấu khác thường, không phải là hai người ra đấu với nhau, mà lại mỗi người phải chịu cho đối phương đánh ba chưởng!

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Thế trong hai người ai được đánh trước?

-Tiêu Anh đề nghị rút thăm, nhưng Ôn Sa thị mình tài cao hơn nên cho Tiêu Anh tấn công trước.

Bách Biểu nghe tới đó, vuốt râu thở dài xen lời nói:

-Từ xưa tới nay không biết có bao nhiêu tuyệt thế hào kiệt đều chết vì hai chữ "kiêu ngạo", quá tự phụ mà coi thường địch thủ.

Độc Cô Sách lắc đầu đỡ lời:

-Lão tiền bối nhận xét như thế là không đúng! Theo ý tại hạ thì Ôn Sa thấy mình đã lỡ tay giết chết chồng của Tiêu Anh, trong lòng ăn năn nên mới nhường cho Tiêu Anh đánh trước chứ không phải là nàng ta kiêu ngạo đâu.

Dật Tư trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đỡ lời:

-ý kiến của cụ Bách Biểu là thông bạch của các nhân vật của võ lâm, còn ý kiến của biểu đệ mới đoán được tâm sự của Ôn Sa lúc đó!

Bách Biểu lại cau mày hỏi tiếp:

-Ôn Sa có công lực như thế, chả lẽ Tiêu Anh đánh ba chưởng chết ngay tại chỗ, mà không kịp trả đũa hay sao?

Dật Tư đáp:

-Vì muốn trả thù cho chồng, Tiêu Anh đã khổ tâm luyện tập pho Huyết Quang Ma Thủ trong Quỷ Mẫu chân kinh!

Bách Biểu nghe tới đó, liền kêu "ôi chà" một tiếng và đỡ lời:

-Ai luyện thành công pho Huyết Quang Ma Thủ chỉ có thể sử dụng được một lần thôi, vì thế mà oai lực của nó mạnh một cách kỳ lạ. Thảo nào mà Ôn Sa chịu đựng không nổi!

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Ôn Sa vận dụng Vô Tướng Thần công để hộ thân, chịu đựng luôn ba thế Huyết Quang Ma Thủ mà đã sử dụng tới mười hai thành công lực của Tiêu Anh mặt vẫn không biến sắc.

Bách Biểu tắc lưỡi khen ngợi:

-Thần công của Phật quả thật là thần diệu không thể tưởng tượng được! Đến lượt Ôn Sa ra tay nếu nàng không dùng Giáng Ma Kim Cương Thủ thì thế nào cũng dùng Cự Linh Thần Chưởng như vậy Tiêu Anh chịu sao nổi?

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Tiêu Anh tấn công luôn ba thế Huyết Quang Ma Thủ mà không giết chết nổi đối phương, biết mình không thể nào thoát chết được, liền nhắm mắt chờ chết. Nhưng Ôn Sa lại mỉm cười nói với y thị rằng:

-Tôi đã lỡ tay giết chồng, nên tôi rất ăn năn, tôi chịu ba đòn thế Huyết Quang Ma Thủ như thế này là đáng lắm! Như vậy coi như oan nghiệt của chúng ta đã tiêu giải từ ngày hôm nay, chúng ta nên cười một tiếng mà chia tay nhau, chứ đừng thù hận nhau nữa.

Độc Cô Sách nghe tới đây, đã tắc lưỡi khen ngợi:

-Đó mới thật là tấm lòng bồ tát và phong độ của một hiệp nữ!

Dật Tư cười gượng nói tiếp:

-Lòng bồ tát với phong độ hiệp nữ thì có ăn thua gì đâu, và cũng không trao đổi được một kết quả tốt đẹp!

Tất nhiên lúc bấy giờ Tiêu Anh rất cảm động và hổ thẹn, nhưng sau đó y thị không tin Huyết Quang Ma Thủ của mình khổ luyện như vậy mà lại không có linh nghiệm gì. Y thị liền ngấm ngầm theo dõi Ôn Sa để dò xét. Rút cục y thị thấy Ôn Sa đi tới một khu núi, vào trong hàng mà ngồi tọa hoá!

Độc Cô Sách mới vỡ lẽ:

-Có lẽ Ôn Sa chịu luôn ba thế Huyết Quang Ma Thủ ấy đã bị thương rất nặng, nhưng thị công lực của mình thâm hậu gượng làm ra vẻ vô sự. Tiếc thay nàng làm như thế thì thương tích càng trầm trọng thêm, tới khi thấy trong người đau đớn thì không còn cứu chữa được nữa.

Bách Biểu cũng thở dài xen lời nói:

-Câu chuyện kể tới đây đã kết thúc...

Nhưng ông ta mới nói tới đó đã thấy Dật Tư lắc đầu và đỡ lời:

-Câu chuyện đến đây đã hết đâu!

Bách Biểu ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Ôn Sa đã chết thì còn chuyện gì nữa?

Dật Tư cười đáp:

-Tiêu Anh đã làm một chuyện rất quái là không hiểu y thị đem xác Ôn Sa đi đâu mất!

Bách Biểu kêu "ủa" một tiếng, rồi vội hỏi:

-Tiêu Anh đem xác của Ôn Sa đi làm gì? Chẳng lẽ nàng ta cho Ôn Sa chết như vậy vẫn chưa nguoi được thù hận của mình mà còn muốn đem thi hài của kẻ địch về quật xác hay sao?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Đến giờ cũng không ai biết y thị đem xác Ôn Sa đi như thế để làm gì?

Độc Cô Sách bỗng nghĩ đến chuyện khi mình vào trong Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu thấy một bộ xương trắng xếp bằng tròn chấp tay trước ngực liền tổn tiếng nói:

-Tiểu đệ đã hiểu rồi!

Dật Tư có vẻ thắc mắc liền hỏi:

-Độc Cô Sách tiểu đệ đã hiểu chuyện gì?

Độc Cô Sách liền đem chuyện mình đã trông thấy ở Thiên Ma cốc như thế nào kể cho Dật Tư với Bách Biểu nghe.

Nghe xong Bách Biểu lắc đầu thở dài và nói tiếp:

-Việc làm này của Tiêu Anh quả thực là ác độc! Cổ nhân đã nói người đã chết rồi thì oán thù gì cũng tiêu giải hết. Sao y thị lại còn đem di hài của Phật Nữ ra mà luyện Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát ếm Hồn Sa như thế?

Dật Tư lại nói tiếp:

-Vi hành vi của Tiêu Anh gian tà ác độc nên chúng tôi mới nghĩ cách diệt trừ y thị. Bằng không cũng đã khuyên giải Ôn cô nương nên khoan hồng cho y thị rồi, vì y không phải là kẻ thù trực tiếp giết mẹ mình.

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi tiếp:

-Ôn cô nương không nên theo họ mẹ mãi như thế! Không hiểu cha của cô ta là ai?

Dật Tư đáp:

-Cha cô ta là người không có tên gì cả, khó biết được tên họ của y. Trừ khi chỉ có hỏi Bạch Phát Quỷ Mẫu tức Thiết Tâm Quỷ Nữ năm xưa, thì mới có thể rõ được. Nhưng thủ đoạn của Tiêu Anh độc ác như vậy là kết thù lớn như thế, nhất là hành tung của thị lại huyền bí không thể tưởng tượng được. Cho nên đến giờ mà Ôn cô nương vẫn không sao đổi họ được, mà đành phải theo họ mẹ như thế.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

-Đến tết Trung Thu tiểu đệ gặp lại Tiêu Anh ở trên Lãnh Vân Phong tại dãy núi La Phù, thế nào tiểu đệ cũng phải hỏi thăm hộ Ôn cô nương xem cha của nàng họ gì?

Dật Tư gật đầu đỡ lời:

-Đây cũng là một đại sự, còn một đại sự nữa nếu biểu đệ có thể làm được cho Ôn cô nương thì thế nào cô ta cũng cảm ơn hiền đệ thêm!

Độc Cô Sách nghe nói, hình như đã vỡ nhẽ liền hỏi lại Dật Tư rằng:

-Có phải chị muốn tiểu đệ đi lấy trộm thi hài của mẹ Ôn cô nương về cho cô ta đấy không?

Dật Tư đáp:

-Phải! Nhưng việc này khó làm lắm!

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hăng hái nói:

-Quý hồ có công mài sắt có ngày nên kim, ở đời việc gì cũng không đáng gọi là khó khăn hết, mà cần phải có lòng mới được! Tiểu đệ đã quyết tâm thì thế nào cũng phải lấy trộm được di hài của mẹ cô ta về mới thôi.

Dật Tư mỉm cười nói tiếp:

-Biểu đệ không những là người có lòng mà lại còn là người có tình nữa. Ngu tử dám cam đoan là thế nào cũng tận lực giúp cho hiền đệ với Ôn cô nương thành vợ thành chồng.

Bách Biểu thấy Độc Cô Sách nghe tới đó có vẻ ngượng, liền mỉm cười xen lời nói:

-Núi La Phù ở tận tỉnh Quảng Đông đường xá xa xôi lắm. Tạ Tiên Tử với Độc Cô lão đệ đã quyết định như vậy thì lên đường đi ngay, để dù giữa đường có chuyện gì xảy ra cũng không đến nỗi lỡ ngày tết Trung Thu.

Dật Tư gật đầu:

-Cụ nói rất phải, để tôi về Điểm Thương dặn dò các môn hạ và xếp đặt qua loa, rồi mới có thể cùng biểu đệ đi La Phù được.

Nói xong, nàng quay người định đi, Bách Biểu lại kêu gọi:

-Tiên tử hãy khoan đã!

Dật Tư ngạc nhiên hỏi:

-Cụ còn chuyện gì muốn dặn dò tiểu bối thế?

Bách Biểu vuốt râu mỉm cười đáp:

-Tiên tử nên dặn môn hạ của quý phái là hễ ợm Dương Song Ma có tới, thì nên đính ước với họ vào sau Trung Thu chứ đừng hẹn họ vào đúng ngày tết mới được!

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao không nên hẹn họ vào ngày tết Trung Thu?

Bách Biểu đáp:

-Oai danh của vợ chồng Song Ma lớn biết bao, mà Tiêu Anh lại rất giỏi hoạt. Nếu lão đệ chưa thành tể tử của y thị khi nào thị lại chịu ra tay giúp cho?

Độc Cô Sách thấy Bách Biểu nói như thế, liền cau mày lại hỏi tiếp:

-Lão tiên bối nói thế chả lẽ tại hạ thế nào cũng phải làm con rể thực của y thị hay sao?

-Chả cần lão đệ nhận làm tể tử của y thị, mà chỉ cần lúc đấu với y thị trăm hiệp mà lão đệ để cho y thị thắng một thế nữa tức là xong.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng ấp úng:

-Thế này...

Bách Biểu hiểu ý ngay hỏi tiếp:

-Lão đệ còn do dự gì nữa, có phải lão đệ sợ đã định danh phận rồi để thành sự thật mà không sao đối phó nổi phải không?

Độc Cô Sách gật đầu:

-Lão tiên bối nói đúng đấy.

Bách Biểu mỉm cười nói tiếp:

-Theo sự nhận xét của lão phu thì việc này lão đệ chả cần phải lo âu gì cả, dù danh phận có định đi rồi chẳng nữa nhưng chưa chắc y thị đã bắt lão đệ phải động phòng ngay đêm đó với con gái của y thị cơ mà?

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ một lát, rồi gượng cười nói với Dật Tư rằng:

-Biểu tử, tiểu đệ thiết nghĩ việc này không nên để lâu quá, vì sợ để lâu rồi sẽ có những chuyện mà mình không sao biết trước được xảy ra cũng chưa chừng. Nếu Đồng lão tiên bối nhận thấy hẹn ước với vợ chồng ợm Dương Song Ma vào ngày tết Trung Thu không tiện thì chị cứ dặn hẹn vợ chồng chúng đến sáng sớm ngày hôm mười sáu, bảo họ lên Lãnh Vân Phong ở núi La Phù gặp gỡ chúng ta vậy.

Dật Tư gật đầu quay người và nhặt cái móc Đoạt Hồn Thanh ngọc ở dưới đất lên, rồi vội vàng quay trở về Điểm Thương xếp đặt công việc.

Chờ Dật Tư đi khỏi, Độc Cô Sách lắc đầu nói với Bách Biểu rằng:

-Tiểu bối thực không ngờ mối thù của Ôn cô nương với Quỷ Mẫu lại phức tạp đến như thế.

Bách biểu cũng thở dài đáp:

-Món nợ ấy quả thực khó tính toán lắm. Mẹ của Ôn Băng được cha nàng cứu thoát chết trước, nhưng mẹ nàng lại bị cha nàng phá mất sự trinh trắng! Ôn Sa giết chồng của Tiêu Anh, nhưng lại bị Huyết Quang Quỷ Thủ của Tiêu Anh đánh chết! Bên trong ân ân oán oán, thị thị phi phi, thật khó mà phán đoán ai phải ai trái hết!

Độc Cô Sách cau mày lại lắc đầu đáp đỡ lời:

-Nhất là con gái của Tiêu Anh lại là chị em cùng cha khác mẹ với Ôn cô nương! Nếu Ôn cô nương muốn trả thù cho mẹ, thì phải giết chết Tiêu Anh, như vậy con gái của Tiêu Anh thế nào cũng phải trả thù cho thân mẫu mà đi giết chị!

-Cốt nhục tương tàn, oan cừu vĩnh kết không phải là một điềm hay! Lão đệ đã có liên can với đôi bên như vậy, lại là người có trí tuệ phải cố nghĩ cách làm thế nào cho đôi bên khỏi thù oán nhau nữa, như vậy mới là thượng sách!

-Mối oan thù rắc rối lôi thôi này, có lẽ phải có Phật lực rất cao mới mong hoà giải nổi, nên thế nào tại hạ cũng xin tuân theo lời vàng ngọc của lão tiên bối mà gắng sức làm cho kỳ được mới thôi!

-Hiện giờ tai kiếp của người đời đang kéo tới dồn dập, chúng ta cứ biết đối với những việc đó phải tận hết tâm lực mà làm thì thôi, chứ còn thành công hay không, thì ta có phải là ông trời đâu mà biết trước được.

Hai người vừa chuyện trò vừa thưởng thức cảnh sắc của đảo Kim Chi ấy.

Lúc ấy Dật Tư đã sắp đặt xong mọi công việc và đã xuống dưới núi Điểm Thương để chờ đợi Độc Cô Sách rồi.

Dật Tư thấy Độc Cô Sách với Bách Biểu đã bơi thuyền về tới nơi, liền cười và nói với Bách Biểu rằng:

-Thưa cụ, tôi nhận thấy lệnh tôn là người can đảm thông minh hơn người, có thể làm được những việc lớn, nên tôi đã giao phó cho y công việc gặp gỡ ếm Dương Song Ma rồi.

Bách Biểu thấy Dật Tư coi trọng cháu mình như vậy hơn hở vô cùng, mỉm cười đáp:

-Cháu Minh Nhi kể cũng khá can đảm đấy, hơn nữa trước kia ở Thái Hồ đã có kinh nghiệm đối phó với Giang Tử Kỳ rồi.

Dật Tư vừa cười vừa đỡ lời:

-Giang Tử kỳ là một tên hung tà tuyệt đời, giết người không chớp mắt, lệnh tôn dám ứng đối với y như vậy mà không sợ hãi chút nào, thì lần này lệnh tôn thế nào cũng hoàn thành được nhiệm vụ mà tôi đã giao phó cho.

Nói tới đó nàng đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, rồi mỉm cười nói với Bách Biểu tiếp:

-Bây giờ tôi với Độc Cô biểu đệ phải đi núi La Phù, cụ ở nhà mong cụ lấy lập trường của một vị bề trên, đốc thúc công việc của phái Điểm Thương hộ.

Bách Biểu cười đáp:

-Tiên tử cứ yên tâm, Bách Biểu tôi thế nào cũng tận dụng hết sức lực, giúp đỡ tiên tử một tay! Từ đây đi La Phù đường xá khá xa xôi, hai vị cũng nên...

Ông ta vừa nói tới đó, hình như sực nghĩ tới một việc gì, vội ngắt lời mà nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ này đợi chờ lão phu một chút, lão phu có vật này muốn tặng lão đệ, vì chuyến đi này lão đệ cần phải dùng tới vật ấy!

Nói xong ông cụ vội trở về căn nhà lá của mình ngay. Dật Tư nhìn theo ông ta mà nói với Độc Cô Sách rằng:

-Không hiểu cụ ấy định lấy gì để tặng cho biểu đệ thế?

Độc Cô Sách rất cảm động đáp:

-Ông ta quả thực là người rất có lòng với tiểu đệ! Ông ta đã truyền thụ cho tiểu đệ ba thế võ tuyệt diệu, bây giờ lại định tặng một vật báu gì cho tiểu đệ nữa? Tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn, không biết nên đền ơn ông ta bằng cách gì mới xứng?

Dật Tư rất ngạc nhiên vội hỏi:

-Võ công của cụ ấy tầm thường lắm, vậy cụ ấy có tuyệt học gì mà lại truyền cho biểu đệ ba thế võ như thế?

-Khi tiểu đệ ra tay giết chết Dương Tiểu Đào, chị có ẩn núp ở trong rừng, vậy chị có thấy ba thế võ của tiểu đệ đã giết Dương Tiểu Đào rất lợi hại không?

-Nhất là thế kiếm thứ ba của tiểu đệ quả thực huyền diệu vô cùng. Chẳng lẽ ba thế kiếm đó lại là của cụ ta đã truyền thụ cho hiền đệ hay sao?

Độc Cô Sách liền kể chuyện Tứ Chiêu Đà Đao truyền võ công cho Bách Biểu như thế nào và Bách Biểu lại truyền lại ba thế võ ấy ra sao cho Tạ Tiên Tử nghe.

Dật Tư nghe xong mỉm cười nói:

-Biểu đệ khổi cần phải áy náy trong lòng làm gì, đối với cháu của ông ta là Đồng Minh, ngu tử đã phá lệ thương giúp đỡ cho y. Như vậy cũng như là ngu tử đã thay mặt biểu đệ tạ ơn cụ ta rồi.

Độc Cô Sách nghe thấy Dật Tư nói như thế mới yên lòng. Chàng bỗng thấy nàng cầm một cái hộp gỗ dài, liền ngạc nhiên hỏi:

-Biểu tử dùng trường kiếm, thanh kiếm biểu tử đang đeo ở trên vai. Thế còn trong hộp gỗ này là môn khí giới gì nữa?

-Chuyến đi này và trận đại chiến sau này ở Ly Hồn cốc, đối thủ đều là tay cao thủ thượng thừa, hung hiểm vô cùng, phải có khí giới thật tốt mới có thể đối phó được. Môn khí giới ở trong cái hộp này là ngu tử đem đi để chuẩn bị cho hiền đệ dùng đấy.

Độc Cô Sách lại tưởng chị họ mình định tặng cho mình một thanh bảo kiếm hãn thế gì, mừng rỡ khôn tả vội mở cái hộp gỗ ấy ra xem. Nhưng chàng vừa trông thấy vật ở trong cái hộp đã ngạc nhiên vô cùng ngay.

Thì ra trong hộp đựng Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu của Dương Tiểu Đào sử dụng, nhưng chỗ cán Dật Tư đã bảo một tay thợ rất khéo của phái Điểm Thương dùng sợi vàng cuộn vào và đóng một cái hộp rất xinh này để đựng.

Độc Cô Sách bưng cái hộp ở trong tay, ngạc nhiên hỏi:

-Chị muốn tiểu đệ dùng cái móc Thanh ngọc này làm khí giới ư?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Cái móc này oai lực cao mạnh hơn Tỳ diện. Thanh Sương và Mạc Tà Can Tương. tuy nó hơi quá ác độc, và nó thuộc về loại ma đạo, nhưng dùng để đối phó với bọn tà ma, lấy ma giáng ma, lại là một vật rất huyền diệu.

Độc Cô Sách kêu "ồ" một tiếng, thất cười nói tiếp:

-Chị bảo tiểu đệ dùng móc này lấy ma giáng ma, là để phù hợp với câu gập Kiệt Trụ thì phải động binh đao phải không?

-Hiền đệ nói đúng đấy! Nếu hiền đệ dùng cái móc này để đối phó với những người chính phái thì ngu tử còn trách mắng hiền đệ nữa là khác!

-Biểu tử muốn tiểu đệ dùng cái này làm lợi khí giáng ma thì ít nhất biểu tử cũng phải cho tiểu đệ biết điểm lợi hại của nó như thế nào trước đã chứ.

-Tất nhiên ngu tử phải nói cho hiền đệ biết cái móc này từ đâu móc đến cán móc có tẩm thuốc độc rất lợi hại, không thể để cho nó đụng chạm vào da thịt mình được.

-Điểm này tiểu đệ đã biết rồi! Bây giờ biểu tử sai người cuốn sợi vàng vào cán và lại làm một cái hộp gỗ để đựng thì không cần sợ đụng chạm phải nó nữa.

-Móc này ngoài thân móc có tẩm thuốc độc rất lợi hại ra, lại còn sắc bén và cũng cứng rắn vô cùng, bất cứ đao kiếm nào cũng không thể chặt gãy nó được. Khi nào đấu với đối phương mãi mãi mà vẫn chưa hạ nổi, có thể ngấm ngấm dồn chân lực vào thân móc, chất độc có trong móc sẽ biến thành một luồng độc khí vô hình toả ra khiến cường địch chế một cách lạng lẽ mà không hay biết.

-Cây móc này đã sắc bén lại cứng rắn không sợ đao kiếm và lại còn chất độc lợi hại như thế, cũng đủ lợi hại vô cùng rồi. Còn cách dùng thứ tư của nó thì quá hèn mạt, tiểu đệ quyết không bao giờ sử dụng đến cách sau cùng ấy!

Dật Tư thấy Độc Cô Sách có lòng nhân từ như vậy trong lòng rất vui vẻ, liền mỉm cười nói tiếp:

-Có sử dụng cách đó hay không là tùy ở như biểu đệ, nhưng lần này đi La Phù, ngu tử phải nói cho biểu đệ biết rõ, có lẽ người đối địch với biểu đệ thế nào cũng là Dương Thúc Độ, mà khí giới của y sử dụng lại là Đoạt Hồn Bạch Ngọc Câu.

-Chẳng hay Bạch Ngọc Câu với Thanh Ngọc Câu có điểm gì khác nhau không, hay là sự lợi hại của nó cũng tương tự nhau thôi?

-Hoàn toàn giống nhau, nhưng chỉ khác ở chất độc thôi.

-Sao chất độc lại khác nhau được? Xin biểu tử chỉ rõ nốt cho?

-Nếu người ta bị dính dấp phải chất độc của Bạch Ngọc Câu, chỉ thấy máu là đã thất khiếu rỉ máu ra chết ngay tại chỗ, nhưng Thanh Ngọc Câu thì chất độc của nó chậm hơn, đến nửa tiếng sau mới chết.

-Theo lời biểu tử vừa nói, chẳng lẽ Bạch Ngọc Câu lại còn lợi hại hơn Thanh Ngọc Câu hay sao?

-Biểu đệ nói như thế cũng không đúng, vì người trúng phải chất độc của Thanh Ngọc Câu thì chân tay mình mẩy sẽ co rúm, nửa tiếng đồng hồ sau xác bị teo lại chỉ còn nhỏ như một đứa con nít thôi!

Độc Cô Sách nghe nói nghi đến chuyện mình nhân lúc say rượu đánh cuộc với Dương Tiểu Đào, sự thực mình không biết cây Thanh Ngọc Câu của đối phương lợi hại đến như thế! Cũng may mình giở ba kiếm tuyệt diệu ra và hạ được địch thủ ngay tại chỗ. Bằng không...

Nghĩ tới đó chàng kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Bách Biểu đã quay trở lại, tay bưng một gói đồ đưa cho chàng và mỉm cười nói:

-Lão đệ, sau này lão đệ giáng ma vệ đạo, lừng danh giang hồ, vật này sẽ hữu ích rất lớn cho đệ, nên Bách Biểu mới phải đem đến đây để tặng lão đệ.

Độc Cô Sách không biết là vật gì, mở cái gói ấy ra xem, liền thất kinh la lớn:

-Nhân Phát Kim Soa (chiếc áo tơ vàng làm bằng tóc người).

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Ngày nọ ở núi Mã Tích trong Thái Hồ gặp Giang Tử Kỳ, nhờ có cái áo tơ này mà lão phu mới không bị Đoạt Mệnh Kim Mang của Tử Kỳ bắn trúng mà thoát chết. Nay xin tặng cho lão đệ...

Độc Cô Sách vội ngắt lời ông ta, xua tay đáp:

-Lão tiên bối cái áo tơ Nhân Phát Kim Soa này là vật chí bảo vô giá của võ lâm Độc Cô Sách tôi không dám nhận.

Bách Biểu mỉm cười nói tiếp:

-Lão đệ nói rất phải cái áo tơ này quả thật là vật chí bảo của võ lâm nhưng Bách Biểu tôi đã nhờ lão đệ giới thiệu nên mới được đến Điểm Thương ở nhờ và được Tạ Tiên Tử che chở cho. Từ đó tới nay lão phu mới khỏi bị lo âu suốt ngày sợ bọn tà ma ám hại ngầm. Như vậy vật báu này ở cạnh người lão phu cũng như là không thôi. Lão đệ cứ nhận, quý hồ nó giúp được lão đệ giáng ma vệ đạo, thoát khỏi được mấy lần nguy hiểm, diệt trừ được mấy tên hung ác đại gian là lão phu được vẻ vang lây rồi.

-----oOo-----